

[Finansministeren.]

1952-57 steg med 14 pct., og at det, dersom man havde undtaget de personlige skatter, ville være steget med 13,9 pct. Detailpristallet steg med 15,5 pct. Havde vi undladt at medtage de personlige skatter i detailpristallet, ville det være steget med 15,4 pct., og havde vi trukket de personlige skatter og visse indirekte skatter fra, ville det være steget med 13,8 pct. Det fremgår heraf, at det for denne periode havde været praktisk taget ligegyldigt, om man havde anvendt den ene eller den anden fremgangsmåde.

Alt i alt må man vist drage den konklusion, at med de forandringer i skatteiniveauet, som vi har kendt i de senere år, er det temmelig ligegyldigt, om man medregner skatterne i pristallet eller man ikke gør det. Der foreligger mig bekendt ikke beregninger over, hvordan det ville være gået siden da; men det er en kendt sag, at de skattnedsættelser, der fandt sted sidste år, mærkbart påvirkede pristallet i nedadgående retning, og man skønner, at de skatteændringer, der finder sted i år, vil påvirke pristallet i nedadgående retning med ca. 5 points.

For første gang i mange år lever vi i en tid, da skatternes andel i nationalindkomsten er faldende. Der er derfor grund til at antage, at skatternes medregning i pristallet — om denne udvikling fortsætter — må føre til, at pristallet kommer til at stige mindre, end det ville have gjort, om skatterne ikke havde været regnet med.

Da forslagsstillerne hører til de to partier, der ofte har givet udtryk for stor bekymring over omkostningsstigninger, kan det undre, at netop de stiller forslag om, at skatterne skal udgå på et tidspunkt, da man står over for gennemførelse af skattelettelse, der er af et sådant omfang, at de formentlig betyder en reduktion i pristallet på godt 5 points. Tænker man sig forslagsstillernes forslag gennemført nu, vil det ikke kunne undgå at føre til hurtigere stigning i lønningerne, end dersom vi forbliver ved vort nuværende system.

Meget kan tale for, at man anvender det samme pristal ved regulering af arbejdsmarkedets lønninger som ved regulering af tjenestemændenes lønninger. Arbejdsmarkedets parter har ikke udtrykt ønske om, at

man skulle opgive, at skatterne medregnes i det pristal, der anvendes ved pristalsreguleringerne. Der skal nu, formentlig i april måned, føres forhandlinger med tjenestemændene om deres lønningsforhold; vi får da se, om der er stemning for at gå over til en anden form for regulering. Det er klart, at noget sådant kun bør ske efter forhandling med tjenestemændene; det følger allerede af tjenestemandslovens § 22.

Jeg ser gerne, at man kommer frem til den af oppositionen ønskede reguleringsmåde. Jeg finder imidlertid ikke, at det, det her drejer sig om, er noget stort spørgsmål. Det er en selvfølge, at de tanker, der ligger bag oppositionens forslag, vil indgå i de nu forestående forhandlinger om tjenestemandslønningerne.

Ordføreren for forslagsstillerne (Henry Christensen): Jeg kan takke den højtærede finansminister, for så vidt som han endnu en gang gav udtryk for, at han i saglig henseende er enig i de standpunkter, der er kommet til udtryk i det foreliggende lovforslag. Det ser jo i højeste grad ud til, at det vil gå denne gang, som det er gået på så mange andre områder: der kan være saglig enighed f. eks. mellem mit parti, oppositionen, på den ene side og den højtærede finansminister og hans parti på den anden side, men trods denne saglige enighed benytter den højtærede finansminister og hans parti gang på gang deres politiske placering til alligevel at hindre det, hvorom han og hans parti kan være enig med venstre, for til gengæld at sikre det, som socialdemokratiet i realiteten ønsker på dette punkt.

Det er et spørgsmål, om ikke det kunne give den højtærede finansminister anledning til at overveje, hvorvidt det kan være rimeligt gang på gang at forhindre det, hvorom han er enig med os andre, medens det, hvorom ministeren egentlig er sagligt uenig med socialdemokratiet, hver gang bliver resultatet i disse konfliktsituationer.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om den saglige begrundelse for, at det nu efter mange års drøftelse af dette spørgsmål snart er nødvendigt at nå til et resultat. Der foreligger, som den højtærede minister henviste til, en betænkning fra det nedsatte udvalg, og denne betænkning giver i